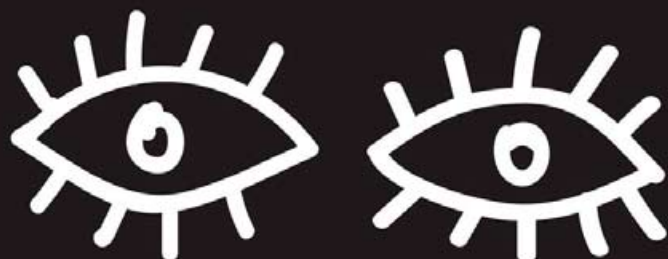

JÁN BABARIK

TRIPLOVIA

MARENČIN PT

Triplovia

Z verejných zdrojov podporil Fond na podporu umenia

u. fond
na podporu
umenia

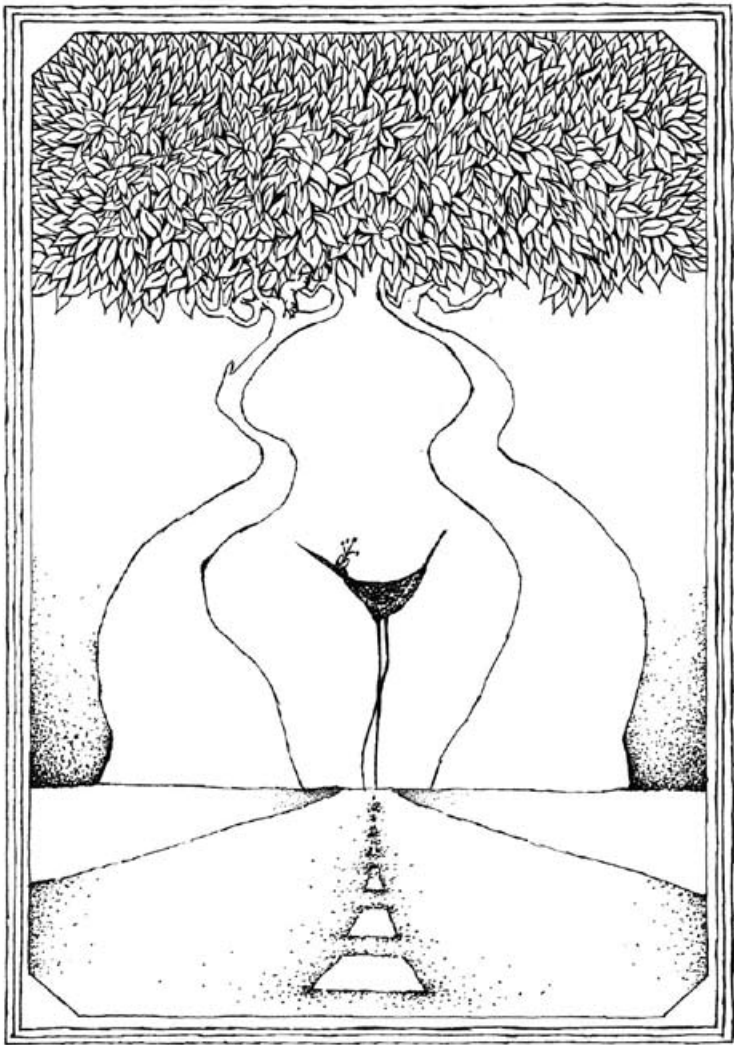
© Ján Babarík, 2020
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2020
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marenčin@marenčin.sk www.marenčin.sk
Illustration © Michal Šplho
Cover illustration © Michal Šplho
Cover © Marenčin Media, 2020
Layout © Marta Blehová, 2020
874. publikácia
1. vydanie

ISBN 978-80-569-0652-1 (viaz.)
ISBN 978-80-569-0653-8 (ePDF)
ISBN 978-80-569-0654-5 (ePub)

Ján Babarík

Triplovia

MARENČINPT

Triplovia.sk (1)

Koruny stromov sa nad cestou takmer spájali a uličkou medzi nimi sa predieral stĺp mesačného svetla. Prešiel som poslednou prudkou zákrutou pred vrcholom Sorošky, preradil do trojky a natiahol sa za cigaretami. Vtedy do kužeľa mojich svetiel čosi spadlo zo stromu a hoci som takmer okamžite skočil na brzdu, narazil som do toho. S ohlušujúcim rachotom mi to preletelo cez pravú stranu auta a pristálo kdesi v tme za mnou. Po pár metroch sa mi podarilo zastaviť, síce trochu šikmo, ale stále ešte v mojom jazdnom pruhu. Ostal som sedieť, snažiac sa uvoľniť kĺče v prstoch. Sústreďoval som sa na svoje paralyzované ruky, aby som oddialil riešenie nepríjemného problému – nielenže som si práve poškodil auto, ale neskoro v noci som v pustom lese ešte aj zrazil tripla.

Novej situácii však bolo treba čeliť. Vystúpil som do chladnej noci a pozrel sa dozadu. Pravdupovediac, nemal som v úmysle pomáhať, skôr som len nakrátko podľahol akejsi v génoch zakódovanej civilizačnej povinnosti. Keby niečo, nikto nemôže povedať, že som len tak zdrhol.

Mesiac a hviezdy osvetľovali tmavú cestu a na jej okraji, asi pätnásť metrov za autom, som zbadal ležiacu, do kĺbka skrútenú postavu. Tripl. Zletel mi zo stromu rovno pod kolesá. Išiel som rýchlo, to je pravda. Ale uznajte, kto mu kázal motať sa nad cestou o pol tretej v noci? S úľavou som zbadal, že sa postava pohla a dlhými rukami sa začala dvíhať.

Z lesa sa ozvali vzdialené výkriky ďalších triplov. Asi hľadali toho, ktorého som prešiel. Podľa nervozity v ich hlasoch som vytušil, že počuli pískanie mojich gúm a tušia, čo sa stalo. To tie

opice vari nespia, alebo čo? Pred tromi či štyrmi mesiacmi som písal reportáž o chlapíkovi, ktorý kdesi na Považí prešiel malého tripla. Decko. Spadlo mu zo stromu pod kolesá tak ako mne. Chlapík zastal, snažil sa pomôcť a dieťa odviezť do nemocnice, lenže dospelí triplovia ho na mieste zabili. Normálne ho tam zlynčovali, pritom to ani nebola jeho chyba, chápete? Čo sa majú čo decká hrať cez deň nad cestou?

Hlasy sa približovali, minúta-dve a budú pri mne. Zrazený tripl sa hýbal, očividne žil, o čom som sa ako slušný človek presvedčil a tým som považoval svoju občiansku povinnosť za splnenú. Je čas zmiznúť. Nasadol som do auta a naštartoval. Môžete si myslieť, že som rasista a nebudem vám to zazlievať. Ja sa nehrám na farizejského milovníka tejto prapodivnej ľudskej odnože. Teda... Keď som sám, tak sa na nič nehrám. A teraz ruku na srdce – koľkí z vás by boli radšej, keby triplovia na Slovensku nežili? Ja určite. A to idem do Košíc, lebo – a to sa podržte – píšem reportáž o pokojnom spolunažívaní triplov s nami. S populáciou sapiens.

Keď som bol mladý, bežne sa ľudia delili na normálnych a triplov. Ale svet sa zmenil, musíme sa aj my. Potom sme nejaký čas boli *pôvodní*, čo sa mi tiež videlo prijateľné, lenže svetový úradnícky kolos sa nevedel dohodnúť, ako v takomto prípade nazvať triplov. Nepôvodní? Ako živočíšny druh boli predsa rovnako starí ako my. Potom sme dlho boli väčšinoví a oni menšinoví, lenže to sa s odstupom času tiež neukázalo ako korektné. V anglicky hovoriacich krajinách nás dodnes volajú *common people*, bežní ľudia.

V posledných rokoch sa smieme nazývať sapiens, zatiaľ čo oni sú stromoví. Tree people. Aj tak ich všetci voláme triplovia (to v našich končinách nie je odvodené od tree people, ale od kripel, a preto to nemajú radi) a seba považujeme jednoducho za ľudí. Pôvodných, normálnych, väčšinových, bielych, čiernych, žltých, strakatých, jednoducho za ľudí kráčajúcich.

Ale o tej reportáži som chcel. Mám to napísať z viacerých pohľadov, ale v podstate to má vyznieť v prospech triplov. Má to ukázať, že sa tu všetci bohovsky milujeme a jedni bez druhých by

sme boli stratení. Je to na objednávku, čo si budeme nahovárať. Zaplatia mi za to, tak im to ušijem na mieru.

Okrem toho, ja nie som až taký mrchavý ako moje myšlienky. Myslím to úprimne, čo vám tu hovorím, ale to je skôr folklór ako hnev. Chápete, ako to myslím? Keď prší, poviete poondiaty dážď. Keď sneží, tak je to poondiaty sneh. Pritom k tomu dažďu alebo snehu necítite nenávisť, máte len chuť si uľaviť. Poondiaty triplovia.

Včera som bol v Trnave. Na Univerzite Cyrila a Metoda tam študuje viac ako sto triplov, pričom na všetkých ostatných slovenských univerzitách ich je dokopy okolo tristo. Dobré, čo? Dokonca aj nový rektor politológie je tam tripl. Nejaký profesor Dovalský. Mali by ste ho vidieť, ako sa potáca po chodbách fakulty s rukami skoro až po zem ako gorila. To je strašná psina vidieť tripla v obleku. Zovšadiaľ mu trčia ryšavé chlpy, ktoré na tej ich bledej koži vyzierajú ako slama. A k tomu krátke nohy, dlhý trup a ručiská hádam poldruha metra dlhé. Hotové šimpanzy. No dobre, viem, hlavy majú ako ľudia, s tou srstou to dnes už tiež nie je také divoké ako na stredovekých freskách, ale prečo im nepridať?

Inak, postrehli ste tú srandu? Lebo málokto to postrehol, urobili to úplne v tichosti. Kedysi sme sa učili, že Homo sapiens a Pan arboreus, teda šimpanz stromový, sa pred 6 miliónmi rokov oddelili od spoločného predka. Na konci vývoja vetvy sapiens sme sa my, u nich to bolo veselšie, dlho vyvíjali ako opice, až asi pred miliónom rokov sa od šimpanza bonobo oddelilo niečo, čomu rástol mozog a inteligencia. Začal vznikať človek stromový, Homo arboreus. A teraz tá slúbená sranda: Ešte nedávno bol latinský názov šimpanza bonobo Pan arboreus. Hej? Šimpanz stromový. Dnes už je to Pan paniscus, šimpanz trpasličí. A človek stromový už nie je Homo arboreus, ale Homo arboreus sapiens. Už nevedia čo urobiť, aby boli všetci happy. Myslia si, že keď chvost psa premenujú na nohu, tak bude mať pes päť nôh?

Tie milióny rokov oddeleného vývoja sa nedajú preskočiť zmenou názvoslovia. Ešte pred päťsto rokmi sa na triplov vo väčšine Európy normálne poľovalo, ako na diviaky alebo na bažanty. Kto zabil tripla v cudzom choťári, bol pytliak, nie vrah.

Postupne ich naši predkovia začali považovať za ľudí, predávali im lesy, aby si v korunách stromov mohli budovať dediny a mestá, obchodovali s nimi, bok po boku bojovali vo vojnách a čo ja viem, čo ešte. Inak, minule bol zaujímavý dokument na Discovery. Viete, čo najviac pomohlo triplom v zrovnoprávnení sa s nami? Kurvy. Vážne, nesrandujem. V stredoveku sa ako huby po daždi rozmohli bordely s triplicami. A aby sa urodzení páni necítili ako úchyláci, začali presadzovať myšlienku, že triplovia sú tiež ľudia.

Nevravím, že ich treba nejakým spôsobom... že sa ich treba akože zbaviť alebo čo. Len si myslím, že s tou podporou a korektnosťou to netreba preháňať. Všetko treba dávať v správnom množstve – príliš veľa škodí v konečnom dôsledku viac ako príliš málo. Všetka tá zmena názvov... Viete, to je strašne plytké. Je to len palica na zlého psa. Lenže lásku zlého psa si bitkou nezískate. Možno to bez toho nejde, neviem, nehádam sa.

Chcem povedať toto: Môj starý otec, keď bol v mojom veku, videl živého tripla možno desaťkrát do roka. Ja mám možno desaťkrát do roka deň, keď žiadneho nevidím. A kto ich bude živiť o pár rokov? Robiť sa im nechce, že vraj je neľudské nútiť ich chodiť po zemi, ale to máme začať stavať fabriky na stromoch? Nebojte sa, keď si treba ísť po podporu, tak sa prechádzajú po mestách ako primadony. Ale keď treba ísť do práce, tak ani bohovi. To im už chôdza po zemi spôsobuje bolesti. Vedia sa len vyvalovať na konároch, plúť po chodcoch a vykrádať záhrady.

Zaradil som jednotku a chcel som prudko vyraziť. Bol som pripravený bez výčitiek opustiť miesto činu. Vtedy som kútkom oka zazrel niečo, z čoho ma skoro porazilo. Ten zrazený tripl stál ani nie pol metra od môjho spusteného okna, v predklone, s rukami zapretými do kolien a díval sa na mňa. Videl som len dlhé spustené vlasy a odraz mesiaca v tých zverských upírích očiach. Zasekol sa mi dych a na okamih som zamrzol. Vzápätí som dupol na plyn, ale prirýchlo som pustil spojku. Auto skočilo meter či dva dopredu ako chromý jazdecký kôň a zdochlo. Tak toto bude zlé.

„Pomoc,“ ozval sa do ticha tripl slabým, ženským hlasom. Triplica? Prinútil som sa pozrieť do spätného zrkadla. Skutočne,

bola to žena. Už som to videl celkom jasne. Vyklonil som sa z okna a pozrel na ňu. Mesiac svietil ako neónka, presvecoval jej tenké letné šaty, pod ktorými som videl obrysy prs a bokov. Krátke hladké nohy, ktoré jej vyliezali spod šiat, mala doráňané a krvavé. Čierne krvavé flaky som jej videl aj na tvári a na rukách. Aj tmavé vlasy mala miestami lesklé od niečoho mokrého, čo mohla byť len krv.

„Pomôžte mi,“ povedala slabým hlasom.

„To vás som prešiel?“ spýtal som sa ako idiot. Mlčala, zdalo sa mi, že prikývla. Vystúpil som z auta. Keď raz zrazíte človeka a ten vás žiada o pomoc, jednoducho nemôžete len tak mávnuť rukou a odísť.

„Čo vás bolí?“

Pozeral som jej do očí... Bolo to zvláštne, jakživ som nevidel takú peknú triplicu. Niežeby neboli medzi nimi pekné ženy, našli sa, čoby nie. Ale vždy ma odpudzovali tie ich chlpaté nohy a ruky. A svaly, najmä na rukách. To som neznášal, keď som videl niekde triplicu v letných šatách a na bicepsoch mala žily ako roxory. Táto bola iná, akoby ani neprežila celý život na stromoch. Bola jemná, krehká. Fakt, nerobím si srandu, krehká triplica.

„Odveziem vás do nemocnice, ak chcete.“

„Nie! Tam nie, prosím. Domov. Chcem ísť domov.“

Rozprávala čisto, bez toho ich natvrdlého prízvuku.

„Odvezte ma domov, prosím,“ zopakovala ešte raz.

Vyzeralo to tak, že ju predstava nemocnice vyplašila. Z lesa sa ozval krik. Už boli tak blízko, že som počul, ako chodidlami a dlaňami odierajú kôru stromov.

„To sú vaši,“ povedal som. Úľava sa vo mne miešala so strachom. Rozhodne som sa tam nechcel stretnúť so skupinou neznámych triplov. „Oni sa o vás...“

Žena, alebo skôr dievčina, sa ku mne naraz pritlačila, začala prudko dýchať a snažila sa vzpriamiť.

„Rýchlo, prosím vás... oni ma zabijú... Pomôžte mi.“

Jej hlas bol taký naliehavý, strach taký úprimný a hlboký, že som o jej slovách vôbec nepochoyboval. Čo ako som sa nechcel do

ničoho zamotať, nedokázal som ju vtedy odmietnuť. Hlasy z lesa sa blížili, muselo ich tam byť najmenej päť a podľa kriku boli riadne nahnevaní. Pomohol som jej do auta. Celá sa triasla a prešlo to aj na mňa. Kým som naštartoval, na cestu pred nami skočili dvaja statní triplovia. Holohlavé, hrubokrké gorily. Mal som pocit, že keby sa našťvali, tak by nás zhodili z cesty aj s autom. Prudko som šliapol na plyn a vyrútil sa rovno na nich. Niežeby som ich chcel zraziť, ale akosi podvedome som sa zľakol, že ak by som ich miňal z boku, tak by ma prevrátili. V poslednej chvíli mi napadlo, že sa neuhnú z cesty a ja budem musieť zastaviť, ak ich nebudem chcieť zraziť. Našťastie odskočili.

„Dúfam, že tu niekde nemajú auto,“ povedal som po chvíli.
„Nerád by som zažil nejakú naháňačku.“

Dievča mlčalo. Počul som, ako sa trasie, občas jej zaklepali aj zuby. Nohy mala pokrčené, akoby na sedadle čupela a nie sedela. Hladké opálené kolená sa jej leskli ako lampy.

„Je to pravda, že vás chceli zabiť?“ spýtal som sa. „Odveziem vás na políciu.“

„Videli vám značku,“ povedala.

„No a? Myslíte, že si ma potom nájdu? Kvôli tomuto?“

Pobavilo ma, že sa o mňa bojí.

„Musíme sa vrátiť. Videli vaše auto, vedia, kde som,“ povedala a vystrašene sa poobzerala, akoby na nás útočili z boku. „Budú na nás čakať. Musíme ísť opačným smerom! Určite už niekomu zavolali, kto tam na nás čaká!“

Na to zabudni, moja zlatá, pomyslel som si. Keby nebola taká pekná, taká dráždivá, asi by som ju vyložil a kašľal na ňu. Ešte mi bude hovoriť, že sa mám vrátiť! Taxikára jej budem robiť!

Šoféroval som ďalej, akoby ani nič nepovedala.

„Zastavte, prosím vás!“ vyštekla na mňa a vzápätí sa rozplakala.
„Zastavteee!“

Znenazdajky sa mňa vrhla a mal som čo robiť, aby som nevyletel z cesty. Prudko som ju odhodil na jej sedadlo. „Čo blbneš, doboha!“

„Zastavte! Ja chcem odísť!“

Začala hľadať kľučku na dverách, aby si otvorila za jazdy. Ona to myslela vážne! Pribrzdil som a vyhodil smerovku.

„Počkaj,“ povedal som. „Prejdem za túto zákrutu a zastanem. Tu nemôžem. Potom si rob, čo chceš.“

Poslúchla ma a sadla si. Nahlas smrkla a utrela si nos. Cez les prenikli záblesky svetiel protiídúceho auta. Stretnem sa s ním rovno v zákrute. Naraz sa tie svetlá roztancovali farbami policajného majáka. Uprostred zákruty som takmer narazil do policajného auta, ktoré zastalo priečne cez cestu, akoby sa snažili zastaviť nejakého gangstra. Keby som nespomaľoval kvôli jej hysterickému správaniu, asi by som ich nabral.

Z auta vyšli dvaja policajti s baterkami v rukách a signalizovali mi, aby som zastal. Keď ich uvidela, celá sa roztriasla.

„Pomáhajú našim pasákom. Oni im za to platia. V lesoch za Krásnou Hôrkou postavili bordel, kde držia dievčatá. Stromo... Triplíce. Ja som tam bola dva roky, kúpili ma od rodičov, keď som mala štrnásť, oklamali ich...“

To ti tak budem veriť, pomyslel som si. Boh vie, čo ukradla alebo je narkomanka. Jeden policajt mi zaklopal na okienko. Druhého som nevidel, asi stál niekde za nami. Stiahol som okno.

„Čo sa deje? Skoro som do vás narazil.“

„Hľadáme jedno dievča,“ povedal policajt a zasvietil dovnútra baterkou. „To je ona,“ povedal. Pozrel som sa na ňu. Vo svetle baterky som videl, ako sa jej trasie brada a po lícach jej stekajú slzy.

„Čo vám stihla natárat?“ spýtal sa ma policajt, zatiaľ čo jeho kolega otvoril dvere pri dievčati a začal ju ťahať von. Ľudia, ešte som nezažil taký strach v priamom prenose, aký mala ona. Vydávala nesúvislé, nezrozumiteľné zvuky, triasla sa na celom tele a snažila sa ma chytiť za ruku.

„Utielkla zo psychiatrie,“ povedal policajt.

„To... nie je... haaa... pravda,“ vzlykalo dievča. „Prosím vás, nedo... nedovoľte...“

Vyslobodil som si ruku z jej zovretia.

„Aj mi prišla nejaká čudná,“ povedal som policajtovi. „Taká... akoby mala abšťák, alebo čo. Vravela, že ju...“

Vtedy som si všimol postaršieho tripla v civilnom obleku, ktorý vyšiel z policajného auta a oprel sa oň. Bol útlý alebo skôr štíhly, vlasy mal šedivé, nakrátko ostrihané a k nim upravenú mušketersku briadku. Oblečený bol v jednoduchom sivom obleku a okolo krku mal prehodený biely šál, ako nejaký variétny umelec.

Keď ho moja triplica zbadala, už jednou nohou na ceste, ale druhou stále bojujúc o svoje miesto v aute, od strachu sa jej podlomili kolená a bola by spadla, keby ju policajt pevne nedržal. Čo vám stihla natárat? Tak sa ma to spýtal? Prečo stihla? Ako vedel, že som ju mal v aute len tak krátko?

„Že ju čo? Čo vám povedala?“ spýtal sa policajt, keď som sa odmlčal.

„Že ju... nikto nemá rád.“

Policajt sa zasmial. „Však si ju už niekto obľúbi, nebojte sa. Chodte, pokračujte v jazde. My ju odvezieme naspäť do ústavu.“

Potom prešiel na druhú stranu a pomohol kolegovi s triplicou. Spolu ju viac niesli, ako viedli, k svojmu autu. Pomaly som naštartoval a upravil si pás. Pozeral som sa, ako ju tlačili do auta. Vzpierala sa. Ten tripl ju znenazdajky chytil za vlasy a druhou rukou sa rozohnal. Jeden z policajtov ho zastavil skôr, ako ju stihol udrieť. Niečo mu vrazil a ukázal na mňa. Tripl sa potom ku mne otočil a dlhými rukami mi zlostne naznačil, aby som vypadol. Už nevyzeral ako variétny umelec. Teraz z neho išiel strach, z ktorého sa mi zježili chlpy na šiji. Aj dievča sa ku mne otočilo. Oči malo vydesené ako uštvaná srnka.

Pomaly som sa pohol, že prejdem krajom cesty okolo ich auta a potom, neviem, čo to do mňa vošlo, som pritlačil plynový pedál a vyrútil sa rovno na nich. Tripla som nabral predným blatníkom skôr, ako stihol odskočiť. Policajti sa snažili vyskočiť na svoje auto, aby som ich nezrazil. Natiahol som sa nabok a otvoril dvere spolujazdca, aby mohlo dievča naskočiť. Vklzlo dovnútra tak šikovne, že som takmer ani nemusel pribrzdiť.

„Zapni si pás!“ zavelil som a šliapol na plyn. Fiat sa rozreval a vykašľal z výfuku kúdoly čierneho dymu. Trvalo možno

šesť-sedem sekúnd a mal som tam stovku. Kým oni stihli nasadnúť a otočiť sa na ceste, boli sme od nich dobrých dvesto metrov.

Triplica sa pripýtala a mlčky sedela. Čo to robíš, chlape? vravel som si. Čo ak naozaj utiekla z nejakého ústavu a ja som kvôli nej zaútočil na policajtov? Pánabeka, za toto ma zavrú.

Síce som tú cestu nemal veľmi prejazdenú, ale som dobrý šofér. Rezal som to dolu kopcom dobrou stoštyridsiatkou, v zákrutách stovkou. Oproti mne sa s námahou plazil kamión a za ním niekoľko disciplinovaných svetiel. Policajné auto muselo byť za mnou aspoň dve-tri zákruty, lebo som ho v spätnom zrkadle ešte nevidel.

„Drž sa!“ zakričal som na triplicu a tesne pred kamiónom som jemne pribrzdil. Hneď ako ma minul, som uvoľnil brzdový pedál, zatiahol ručnú a urobil hodiny. Viem takéto triky. Trénovali sme to na parkovisku v Ružinove. Vtedy som ani netušil, ako sa mi to raz zídne. Keď spoza zákruty vyletelo policajné auto, to už som bol zaradený v protiídúcej kolóne, nalepený na kamión, aby ma nespoznali podľa predných svetiel. Preleteli okolo nás a rútili sa dole k Jabloňovu. Iste si vraveli: Kde ten parchant môže byť?

Hneď ako sa stratili za zákrutou, som kamión obehol cez plnú čiaru a vypustil z výfuku ďalšieho krakena. Tesnenie pod valcom som mal zodraté, preto toľko čierneho dymu pri každom šliapnutí na plyn.

Vracali sme sa teda späť na Rožňavu. Kým policajti zistia, že nie som pred nimi, budeme už ďaleko. Prejdem cez Rožňavu do Dobšinej, tam sa dám na východ a do Košíc.

„Tak hovor,“ povedal som, keď sa nám vrátil dych a pokoj.

Chvíľu bola ticho, dúfal som, že premýšľa a nie ignorantsky mlčí, potom začala: „Mala som štrnásť, keď ma kúpili od rodičov.“

„Blbosť. V dnešnej Európe nie je možné kúpiť dieťa a nechať ho zmiznúť. A čo v škole? Tam si to predsa museli všimnúť.“

„Oni prišli s dokladmi z úradu toho splnomocnenca vlády pre stromových ľudí. Že mám ísť na internátnu školu. Naším to bolo jedno, keď im zaplatili. Keby vedeli, čo ma čaká, tak by to nedovolili. Veľa dievčat takto pozbierali. Ale len stromových,

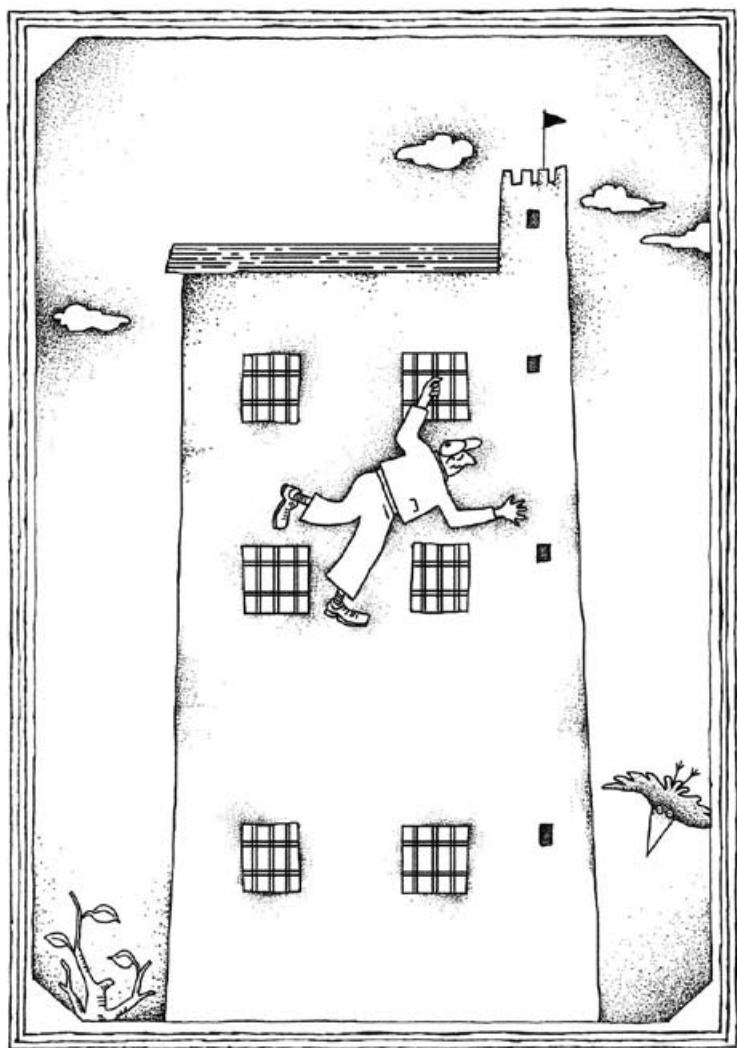
z tých najchudobnejších osád. Tam sa to nevyšetruje. Úrady poriadne ani netušia, koľko detí tam žije. Majú ich v počítačoch, posielajú peniaze rodičom, ale o deti sa nestarajú. Oni po našich osadách v korunách stromov loziť nebudú, nebojte sa. V lesoch za Krásnou Hôrkou vybudovali za peniaze z eurofondov v korunách stromov chránené dielne. Akože občianske združenie pre pomoc stromovým ľuďom, alebo čo ja viem čo. Ale namiesto chránených dielní tam ponúkali mladé dievčatá.“

Počkal som, kým si poplakala. Ešte stále som celkom neprestal ľutovať, do čoho som sa to namočil a netrpezlivo som čakal, kedy jej uverím. Vravela, že tam bola tri roky a že mala štrnásť? To má teraz sedemnásť. Kútikom oka som sa na ňu ešte raz pozrel. V tme som toho veľa nevidel, mesiac nám teraz svietil odzadu, ale základné krivky som rozpoznal. Bolo to...

Šaca. Za chvíľu som v Košiciach. Dost' bolo snenia, teraz sa treba sústrediť na cestu. Ale dobrá rozprávka, nie? Normálne ma to vzrušilo, tá predstava polonahej mladej triplice. Chlapi, dofučať! Nič nebude, som v aute sám. To som si vymyslel, tú triplicu a to všetko okolo nej. Hádam ste si nemysleli, že by niekto urobil hodiny na Soroške? Tu v Šaci je už premávka dost' hustá a nie je bezpečné rozptyľovať sa takýmito predstavami. Ale aspoň mi cesta dobre prešla. To je choroba z povolaní – stačí mi päť minút jednotvárnosti alebo nečinnosti a hneď sa mi pred očami začne odvíjať nejaký príbeh.

Vysvetlím vám ešte, ako som sa dostal k týmto predstavám, aby ste ma nemali za magora. V Rožňave na pumpe som tankoval. Mohli byť tak dve po polnoci. Pri pokladni som pred seba pustil chlapa, ktorý držal v rukách dve fľaše vody a niekoľko sendvičov. Aby mu to nespadlo, tak som ho pustil pred seba. Kým som platil ja, tak som cez okno výkladu videl, ako si sadol za volant starej bielej dodávky, v ktorej sedelo ešte zo päť chlapov. Asi sa vracali z nejakej týždňovky. Odišli smerom na Košice. Dobehol som ich tesne pod Soroškou. No a im spadol pod auto tripl. Ledva som za nimi stihol ubrzdiť. Ani som nevyšiel von, len keď som ich obiehal,

videl som, ako stoja okolo neho (alebo nej) a rozprávajú sa. Jeden z nich, silný, vyšportovaný tripl v montérkach, sa ku mne ešte otočil a rukou mi kývol, že sa nič nestalo. Aj cez zavreté okná som ho počul, ako hovorí *šicko je v poriadku, idz het, chlope*. Alebo také niečo. A pokračoval som ďalej do Košíc. Takže preto sa mi začal v hlave odvíjať ten príbeh. Keby som ho na benzínke nepustil pred seba, tak by som ju asi zrazil ja. A teraz by som s krásnou triplicou unikal v ústrety romantickému dobrodružstvu. Normálne by som nedbal niečo také aj zažiť. Ale musela by byť pekná.

Lešenáři (1)

Pišta sa postavil k dodávke a zapálil si. Pozeral sa na svojich chlapov, ako kladú posledné drevené podlážky na najvyššie poschodie lešenia. Bolo ťažké postaviť to za tri dni okolo celej kostolnej veže, ale stihli to. Teraz ešte ostávalo naložiť na aviu všetky zvyšné rúry a odviezť ich do Topolčian do firmy, ktorá si ich najala. Potom môžu ísť domov. Počítal, že ak všetko dobre pôjde a cestou sa ešte zastavia niekde na večeru, v Prešove by mohli byť okolo pol štvrtej ráno. Potom tri dni voľna. Pôjde asi na ryby na Ružín. Možno so sebou vezme aj ženu, ale pravdepodobne mu bude stačiť len pivo. Aj tak by nešla.

Po vonkajšej strane lešenia obratne zliezal Feri, tridsaťročný tripl, ktorý s nimi pracoval len od minulého roka.

„Feri, bazmeg, zalez dovnútra!“ zakričal na neho Pišta.

„Neboj še, Pištu, ja nespádnem,“ zavolať naspäť Feri a aby ho našťval ešte viac, urobil na rúre stojku. O pár sekúnd už bol na zemi a previnilo sa uškříňal. „Ta nemožem za to, Pištu. Tomu še neda odolac. To vy ľudze nemožece pochopic.“

„Veď ty si tiež človek, tak sa tak správaj! Ak na nás kvôli tebe pošlú bezpečnosť práce, tak ty nebudeš môcť pochopiť. Kolkokrát som ti už vravel, aby si toto nerobil! Čo sa nevyblázníš na stromoch, ako ostatní triplovia?“

„Doraz budze tma, ta kto ma uvidzi? A stromy su bars nizke.“

Z lešenia už zliezli aj ostatní Pištovi chlapi. Bratia Dominik a Eči z Barce, síce ešte mladí, niečo málo po dvadsiatke, ale robotu si urobili. Obaja boli vysokí a štíhli, ako basketbalisti. Domino bol zodpovedný, rozumný, vodcovský typ. Eči sa o prácu veľmi nestaral,